

да разсыпишь сичкото си богатство, да идешь далечь даже до крайцата на земага, та да търсишь извори и рѣкы, не щѣше ли го направи? и нѣма ли да направишь едно нещю, което тѣ кара, толко лесно, да сѣ окжпишь въ Иорданъ безъ трѣдъ, и безъ иждивеніе? да ли ще има болесть по гнѣсна отъ проказата? има ли ще лѣкарство по-лесно отъ да сѣ окжпишь? Отче! ѿще бы вѣліе слѣво възглагѣлаахъ тебѣ прорѣкъ, не сотворилахъ ли бы еси; а не сотвориши ли, ѿкоже рече ти: ѡмьисѣ ѿ ѡчиистишисѣ.“

(1) Отъ това сѣ предѣла, окжпа сѣ, очисти сѣ. Тѣи дѣламахъ и азъ камахъ тебе, о человекѣ Христіанине, твоето не е проказа, то е грѣхъ като онзи, който е съборилъ Деницата отъ невето. Грѣхъ, като онзи, за който сѣ е изгонилъ Ядамъ изъ раатъ; грѣхъ отъ онѣзи, за които Богъ е одждилъ огнь, и изгорилъ Годомламыты: пратилъ потопътъ, и потопилъ е земага. Грѣхъ, съ който си напсѣвалъ Бога, оголѣалъ си отъ Божиата благодать, и за който си станжалъ достоенъ за вѣчната мжа. За да бждешь простенъ за такъвъ грѣхъ, ако бы ти рѣкжалъ Богъ: иди или да плачешь, и да постишь въ пѣстыната презъ сичкыѣ си жикотъ, или да бждешь мжченикъ за името ми, не щеше ли го стори? трѣбваше на радо сърдце да го сторишь. дѣто да сѣ мжчешь вѣчно въ Ядъ, по-добрѣ е да сѣ помжчишь нѣколко години съ постничеството, дѣто да жикѣшешь вѣчно въ мжката, по-добрѣ да умрешь единъ пѣтъ въ мжчениеството: „ѿще бы вѣліе слѣво възглагѣлаахъ тебѣ Бѣгъ, не сотворилахъ ли бы еси;“ нъ нити това е заповѣдалъ Богъ; той е отрѣдилъ най-лесніатъ, и най-краткыатъ способъ: иди, ти дѣла, не да постничествувашь, не да мжченичествувашь: иди до свѣщеннициты, человекѣци като тебе, кажи имъ болесть-та си, кажи си грѣха; ти имътъ сичката власть на прошеніето, сичката сила на исцѣленіето: „Ѣлика ѿще разрѣшатъ на земай, бѣдѣтъ разрѣшена на небесѣ.“ Ты показвашь болесть-та си, ты исповѣдвашь грѣха си, и О чудо! цомъ онзи Дѣховенъ отецъ си отвори само ѡстныты тѣка долѣ, и рече: „чѣдо отпѣщѣютъ тебѣ грѣси твой;“ оставляютъ сѣ грѣси твои, дѣла заедно отъ горѣ и небесніатъ отецъ; „Процавамъ ти,“ дѣла тѣка доло свѣщенникътъ, „процавамъ ти“ отговара отъ горѣ сынътъ, и словото. „Разрѣшавамъ тѣ,“ изрича тѣка доло свѣщенникътъ, и тамъ

[1] 4. Царств. гл. 5, ст. 18.